

Tajemný název, není-liž pravda? Jedná se však o výsledek jednoduchého matematického součtu. Číslo v nadpisu zobrazuje to, kolik kobylišťi hoši odepsali na polofinále juniorů. A stačili k tomu pouze 4 lidé. Zajímavé, že? Článek je psán z domova toho, jenž přispěl nejvíce minusovými body na konto. Tak se pohodlně usadte a třeba se i dovíte, jak se to vlastně mohlo stát (i když to možná nevíme ani my sami).

Dějepisné strasti

V počtu čtyř lidí jsme se na místě, kde mají bezdomovci ráj a holubi mají možnost nahlédnout do útroby budovy, sešli okolo deváté hodiny a měli dost času si nakoupit to nejnnutnější na cestu. Já jsem prozřetelně nakoupil lístky ještě před příchodem spoluhráčů, takže bylo o jednu stresovou situaci méně.

Okamžitě po vstupu do vlaku a prázdného (což je důležité) kupé jsem žádal ostatní, aby mi proplatili lístek, protože v tu chvíli byla má finanční situace tíživá. Bylo to způsobeno událostí, která se stala tři dny před odjezdem. Nedal jsem si pozor na prošlost jízdenky a tak mi před starým a nevrlym revizorem nepomohly ani smutné pohledy spolužaček. Osm stovek bylo fuč. Všichni mí druzi tento smutný příběh již znali a tak s placením peněz dlouho neotáleli. Já, spokojen, že jsem měl v peněžence o 5 korun více než před koupí lístků (Gorův příspěvek pro chudé, díky!), jsem se chystal nasadit sluchátka a tradičně poslouchat svoji oblíbenou hudbu. Začala se ale strhávat debata o nedávno skončených volbách, tak jsem, ač nepříliš vybaven znalostmi politologie, musel přispět svými myšlenkami a názory. Jediný, kdo se na dlouhou dobu odmlčel, byl Pravdič, který nasadil svá bezdrátová sluchátka a většinou poslouchal hudbu, která se vskutku neslučovala s mými představami o dokonalosti. Počítáním na úrovni 1. třídy ZŠ se dá vydedukovat, že debata byla pouze tříčlenná. Nejvíce se angažoval Páťa, zejména proto, že měl daleko větší přehled o politice než já s Gorem.

Pak se ale začaly hovory stáčet k tématu, kde byla naše znalost naprosto odlišná: historie. Já s Pářou jsme měli tento obor v malíku, dokonce ho považuji za nejlehčí předmět, ze kterého budu maturovat. Třetí do party však měl problém. Jeho znalosti se omezovaly pouze na arménskou historii (jak jinak) a vše, co se týkalo 20. století (ale jakože fakt všechno), šlo úplně mimo něj. Proto jsme se s Pářou v jedné z chvil, kdy jsme se popichovali, vsadili. Šlo o to, že jsem během polofinále měl kompletně naučit našeho arménského přítele základy dějin minulého století. To se mělo ověřit v poslední den testem. Trest nebyl zatím stanoven. Vzhledem k tomu, že jsme měli nějaký čas ještě strávit v rychlíku, tak jsem neotálel a začal "stručně" a doufejme i poutavě vysvětlovat, co se kdy stalo. Nakonec stručný výklad přesáhl hodinu a půl a Gorovy znalosti nebyly ani tolik obohacené. Bylo ale vidět, že jsem dokázal zaujmout (aspoň něco, když už jsem všechno ostatní podělal), protože to bylo vidět na Gorově výrazu a také na znalosti datace světových válek. Rozhodl jsem se zbylé díry zalepit později.

Vzhledem k tomu, že jsem hodně času strávil plkáním o mém oblíbeném oboru, moc minut do příjezdu na "checkpoint" nezbývalo. Tento úsek jsme prožili ve znamení Borata, jeho hlášky naplňovaly smíchem celé naše osazenstvo (i Pravdič se socializoval). Poté už se vystoupilo a nasedli jsme do auta Pářova trenéra (děkujeme!), který nás odvezl do místa dění. Bohužel auto nebylo veliké,

což jedince sedící na zadních sedačkách (včetně mé maličkosti) odsoudilo do role sardinek. Po nejhorší cestě autem mého života jsme zhruba po dvaceti minutách vystoupili před hotelem, kde jsme měli bydlet. Prezenca byla v pořádku, dokonce jsme dostali čtyřlůžák, který byl největším z celého hotelu. Začátek byl tedy fajn. Neměli jsme však oběd, na což nebyl můj žaludek připraven a dal to jasně najevo. Nu což, musel to přežít do večere. Zatím poskytl alternativu vietnamský obchod. A pak se mohlo jít na kolo.

Zhodnocení výkonů na šachovnici

Vzhledem k tomu, že pro čtenáře jsou (doufám) poutavější části mimošachové a také nechci příliš rozebírat výkony své a ostatních, které byly otrěsné (stačí se vrátit zpět k nadpisu, hovoří za vše), tak jsem se rozhodl příliš do tohoto tématu nezabrušovat (abych pak z toho nemusel vybrušovat, chi chi). Udělám krátký medailonek o každém z nás, kde zhodnotím jeho výkony po šachové stránce.

Moje maličkost

Mé vystoupení bylo stejně tragické jako vystoupení Míly Roznera v ČT nebo jako Gorův pravopis. První dvě kola jsem narazil na děti, které věkem neměly být připraveny na všechna mimošachová úskalí polofinále (promluvím o nich později), ale na šachovnici byly duševně více přítomny než já. V obou případech jsem přes vyhranou pozici nedokázal uzmut ani jeden bod a rázem jsem se tak ocitl na dně tabulky (ano, opravdu na úplném dně), což mé motivaci nepřidalo. Pak jsem přidal někdy více, někdy méně 3 pochybné výhry za sebou a byl jsem ve hře. Pak jsem ale stupidně prohrál v kole šestém a šance na postup byla mizivá. V posledních třech kolech jsem okusil všechny tři možné šachové výsledky. Výsledek tedy rovná polovina. Ostuda. Hanba. Nic jiného se k tomu nedá říct. Paradoxní je, že jsem hořel především v taktice, tedy disciplíně, kterou jsem trénoval celý týden před turnajem. Moje oblíbená výmluva na milostné neúspěchy nebo kocovinu tentokrát nemohla být (vyjma posledního kola) na místě, protože jsem věděl, že to tím není. Naštěstí jsem do doby, kdy píšu tento článek, nabyl ztracené sebevědomí zpět a jdu nahoru (aspoň doufám). Tak mi držte palce, abych kromě (snad) kvalitních reportáží hrál i kvalitní partie. Fun fact: Vyhrál jsem blicák! (A taky 250 korun)

Páňa

Kromě solidního začátku (1,5/2) to nešlo, skřípalo to a výsledek byl stejný jako u mě. Skoro by se dalo i podezírat, že Páňa omylem pozřel něco, co obsahovalo lepek, protože jeho výkony se hodně blížily těm mým, což ostatně potvrzovalo množství nadávek, které po mnoha partiích používal. Jejich počet sice nedosahoval takového čísla jako u mě, přesto to bylo něco celkem neobvyklého. Taky to chce zlepšit!

Gor

Ano, při turnaji jsem vypustil hodně nadávek a dokonce jsem i přemýšlel o dočasném ukončení kariéry (jestli chcete vědět, co všechno k tomu může vést a jak dlouho takové ukončení kariéry může trvat, tak se koukněte na facebookový profil Martina Hollana), na Gora však nikdo neměl. Ten vyplodil spoustu originálních slovních spojení, hanící jeho předvedené šachy. Vše se snažil

prokládat optimistickými vyhlídkami do budoucna, ale ani to nepomáhalo. Skončilo to blbě, co si budem... 3 body a spousta minusových bodů není to pravé ořechové. Nevím, kde byla hlavní příčina chyb, viděl jsem však jeho partii s Pravdičem a ta něco naznačila. Snad se to zlepší.

Pravdič

V tuto chvíli litoměřický hráč předvedl snad ještě horší výkon než lidé předtím. Výkonnostně to bylo tak na úrovni Gora, výsledkově ještě horší. Mám však takový pocit, že ho to moc netrápilo, jeho smutek způsobila jiná věc (pokud cenzoři dovolí, tak bude o tom řeč později a ne, alkohol to nebyl, milí rodičové). Každopádně jsem zaslechl, že se Pravdič rozhodl udělat za svou dosavadní šachovou kariérou tlustou čáru a údajně začal trénovat. Tak uvidíme, kampak ho tato práce dovede...

David

Nesmíme opomenout ani jednoho kobyliškého hráče! David sice s námi nebyl na pokoji, ale taky hrál. Výsledek 3 z 9 není nic moc, ale výkon už byl povedenější, ten měl dokonce vyšší než své ELO, stal se tedy jakousi černou ovčí, myslím ale, že mu to zas tolik nevadilo.

Co se dělo mimo šachovnici

Tak, a nyní přecházíme k tomu zajímavějšímu (tedy aspoň doufám). Prošel jsem cenzurou, takže nějaké věci bohužel (nebo možná spíše bohudík) nebudou moct být publikovány. Ale i přes tuto komunistickou praktiku si myslím, že si obrázek o tom, jak to přibližně v Kovářské probíhalo, uděláte. Nuže, ponořme se do světa alkoholu, sexu a tvrdých drog... (ironie, kdyby někdo nepochopil, i když?)

Šachová komunita se rozdělila na 4 druhy lidí:

1. Asociálové (berte s velkou rezervou)- do této skupiny můžeme zařadit šachisty, kteří vše podřídili turnaji, a tudíž neopouštěli svůj pokoj a nezapojovali se do radovánek
2. Poloasociálové (tohle taky s rezervou) - zde řadím lidi, kteří sice nepožili alkohol, ale vydávali se pokecat na chodbu nebo blicat do hrací místnosti, byla to suverénně nejpočetnější skupina
3. "Superbaliči"- do této skupiny se řadím i já a asi je každému jasné, co je hlavní náplní těchto jedinců po večerech
4. Bohémové- ti, kteří nenechali ani jednu kapku alkoholu nazdařbůh a byli pravidelnými návštěvníky hospod

Zde je nutné podotknout, že zde bylo několik lidí, kteří patří do skupin 3 a 4 zároveň (nakonec jsem se stal jedním z nich, ale trvalo to, trvalo).

Hned první večer se začaly tvořit alkoskupinky, myslím, že jejich počet se vyšplhal na číslo 3, ale záleží na tom, jak se tento pojem definuje. Pro mě je to skupina lidí, která v jakémkoli množství požívá alkoholické nápoje, ale každý ať si svoji formulaci udělá sám. Největší skupina se utvořila v pokoji na 1. patře, obsahovala staré známé a vítané tváře, ale připeletli se tam i lidé (dle slov většiny členů tohoto uskupení), kteří jsou proslulí svou vlezlostí, a jejich humor nebyl pro většinu přijatelný, jméno/a si doplňte sami. Ve stejnou chvíli jsem začal sprintovat do stanice friendzone (kdo neví, co

toto slovo znamená, tak doporučuju využít Google), i když jsem si to v tu chvíli ještě neuvědomoval. Tím pádem jsem přišel o chvíle strávené se 4. skupinou lidí, což mě s odstupem času mrzí. Nebyl jsem však v tom sám, vzhledem k tomu, že na turnaji bylo mnoho krásných osob opačného pohlaví, se o úspěch snažilo více lidí, mezi nimi musím zmínit i Pravdiče (snad mi odpustí).

Předtím, než jsem doběhl do cíle (poslední večer), tak se stala velká spousta událostí, většinou jsem ale nebyl přítomen, takže to nebude mít bohužel ten správný náboj. Nuže, začneme:

- Vymysleli jsme špatné šachové básně- uchvácení facebookovou stránkou Špatné básně jsme utvořili v realitu několik našich nápadů a publikovali je na memes, snad se líbily.
- Páťa se socializoval, jeden večer strávil s alkoskupinou a ač se alkoholu nedotkl, tak to bylo něco naprosto neobvyklého.
- Je velice dobře možné, že jistá čtyřčlenná skupinka (izolovaná od ostatních) obsahující obě pohlaví se jedné noci sblížila více než já za celý svůj život, indicií je k tomu víc než dost.
- Pravdič jednu noc nestrávil ve svém pokoji, ale v pokoji svého moravského přítele. Důvodem bylo hodně nešťastné řešení otevírání dveří, kdy člověk dobývající se do pokoje musel čekat na pomoc zvnitřku (aby mu otevřel) a také Pravdičovo ponocování, kdy se snažil prolomit ledy friendzonu. My ostatní jsme již chrápali ve svých peleších, takže jsme klepání neslyšeli a nechali našeho nejmladšího člena výpravy napospas chodbě. Naštěstí pro něj si zařídil provizorní ubytování u již zmiňovaného kamaráda, takže aspoň tento příběh dopadl happyendem.
- Proběhl souboj. Dva členi nejpočetnější skupiny bohémů (první vítaný a druhý nevítaný) si to rozdali v nervy drásajícím mači, kdy druhý zmiňovaný dle svědků nesportovně napadl svého soupeře ve chvíli, kdy to vůbec nečekal, očividně ale přecenil své síly a poměrně rychle kapituloval, protože síla byla jednoznačně na straně vítaného člena. Vše probíhalo za dozoru rozhodčího a mnoha diváků, kteří mohli vidět Vémolici (pojmem zavedený díky Karlosi Vémolovi, kdyžtak znovu doporučuju využít Google) a také slzy. Nutno poznamenat, že mé sympatie k vítězi po pěstním souboji prudce vzrostly.
- Gor si koupil historický časopis (o Třetí říši) a dokonce ho i začal dychtivě číst. K tomu si vyslechl moji zdlouhavou přednášku na téma Československo a v následném zkoušení obstál. Proto jsem začal vidět své šance na výhru v sázce optimisticky.

Furt panic

Jak je vidět, nestalo se toho málo. Poslední večer byl ale hlavně z mého pohledu nejvýživnější. Vše začalo doběhnutím do již zmiňované stanice, což jsem nenesl zrovna dvakrát lehce (Pravdiče naneštěstí potkal stejný osud jako mě). Rozhodl jsem se svůj žal (který nastal také z důvodu tragických výkonů na šachovnici) utopit v alkoholu a tak jsem se vydal s dalšími lidmi směr nonstop (hodnocení tohoto místa v článku, který jsem vydal minulý rok) a pil jsem dvanáctky rychlostí, za kterou by se nemuseli stydět ani Moraváci. No, nebudeme to prodlužovat, nedopadlo to zrovna dvakrát slavně. Sice jsem zvládl potopit 4 koule za sebou v kulečnicku a úspěšně zaplatit vypitý alkohol, ale o 15 minut později jsem se už válel u záchodové mísy, kterou jsem už za svůj život stihl důvěrně poznat.

Ráno nebylo příjemné. Partie naštěstí trvala asi minutu, soupeř, který byl zároveň mým kamarádem, svolil k tomu, aby mač skončil smírně. Po několika hodinách strávených u záchodu a na chodbě v nepřírozené poloze vsedě, byl čas k odjezdu.

Při cestě do Prahy se bohužel nestalo nic, co by stálo za zmínku, ani test, který měl Gor dostat a ověřit jeho znalosti moderních dějin, protože Páňa ani já jsme nebyli v náladě, celou dobu jsem tedy strávil klasicky, se sluchátky na hlavě. Naše veleneúspěšná pouť turnajem skončila v Holešovicích, kde jsme se rozloučili a rozprchli se do všech světových stran.

Kikina